

soudu, učiněného na základě výpovědi svědka Jana M., měly Š-ovy zásoby dříví ještě roku 1931 hodnotu 400.000 Kč. Jeho nemovitý majetek byl tehdy zatížen podle výpisu z pozemkové knihy pohledávkou jeho manželky 20.000 Kč, Č. banky 110.000 Kč a Spořitelny města S. 120.000 Kč. I kdyby byla v částce svědkem M. uvedené snad zahrnuta i cena nemovitosti dlužníkovy, stačila tato hodnota tehdy zajisté k úhradě všech dluhů v celkové částce 280.000 Kč, čítaje v to pohledávky žalujícího družstva, při čemž jest zdůrazniti, že nebylo ani tvrzeno, že by v této době tu bylo ještě dalších dluhů knihovně nezajištěných. Je tedy schválně úsudek odvolacího soudu, že by žalující družstvo bylo dosáhlo úplné úhrady, kdyby bylo svou pohledávku vymáhalo žalobou a exekucí již roku 1931, k čemuž pro dlužníkovu liknavost s placením úroků a podle uvedeného ustanovení dlužního úpisu oprávněno a při péči předpokládané v § 1297 obč. zák. také povinné. Posoudil tedy odvolací soud sporný případ správně též po právní stránce.

Čís. 16513.

Na základě smíru uzavřeného ve sporu několika žalobců o zdržováním nároku podle zákona proti nekalé soutěži, který příslušel podle své povahy každému žalobci samostatně, takže každý z nich měl samostatný zájem a nárok, aby žalovaný nerozšiřoval závadné letáky, může každý z oprávněných vésti samostatně exekuci k uskutečnění svého nároku ze smíru.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1937, R I 1283/37.)

Vymáhající věřitelka firma Karel S. v P. navrhla, aby jí byla podle smíru ze dne 10. března 1932 povolena exekuce k vynucení nároku na zdržení se povinné firmy uživateli letáků a cirkulářů s tvrzením, že vyobrazená pancéřová pokladna s betonovou výplní byla autogenem vypálena a beton bezhlučně odstraněn. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Vymáhající věřitelka navrhla povolení exekuce podle smíru ze dne 10. března 1932 č. j. Ck X 30/31-6. Dotčený smír byl uzavřen mezi tehdy žalujícími firmami T., továrnou pokladen v P., Karel S., továrnou pokladen v P. (nyní vymáhající věřitelkou), a firmou K. M., továrnou pokladen v K., s jedné strany a žalovanou firmou s druhé strany. Řečeným smírem tehdy žalovaná (nyní povinná) se zavázala všem třem žalujícími firmám a mohou tedy ony jako celek podávati podle uvedeného smíru exekuční návrhy a nikoli jen jedna z nich. Nebyla tedy vymáhající věřitelka sama oprávněna k podání exekučního návrhu, o nějž jde, a již proto měl býti její návrh zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nezáleží na tom, že byl smír, jenž je tu exekučním titulem, uzavřen ve sporu zahájeném proti dlužníku žalobou podanou kromě vymáhající

věřitelky ještě dalšími dvěma firmami, neboť nárok žalobou vymáhaný patřil podle své povahy každé firmě samostatně a všechny tři se cítily poškozenými letáky žalovaného, takže každá z nich měla samostatný zájem a nárok, aby žalovaný dále nerozšiřoval závadné letáky. Domáhaly-li se svého nároku jednou žalobou a uzavřely-li pak v něm se žalovaným (nynějším dlužníkem) smír společně, nezměnilo se tím nic na právním významu poměru s důsledky právě uvedenými, to jest, že pro každou ze žalobkyň vznikl samostatný nárok proti žalovanému. Nerozhoduje proto, zda a proč i druhé dvě oprávněné nepodaly exekuční návrh.

Čís. 16514.

Příčí se dvorskému dekretu č. 277/1838 Sb. z. s. dohoda sjednaná mezi knihovním věřitelem a tím, kdo zamýšlí koupiti nemovitost v exekuční dražbě, že bude podávati až do určité smluvené částky, a vydraží-li nemovitost za nižší než za smluvenou částku, že zaplatí knihovnímu věřiteli jeho pohledávku zajištěnou na vydražené nemovitosti ze svého, naproti tomu, že se knihovní věřitel zdrží podávání do smluvené částky.

Kdo jedná proti předpisům řečeného dvorského dekretu, odpovídá za škodu jiným knihovním věřitelům tím způsobenou podle §§ 1295, 1311 obč. zák.

V takovémto případě není potřebí podati zvláštní důkaz příčinné souvislosti, nýbrž stačí důkaz, že by se byl knihovní věřitel porušující předpis řeč. dvorského dekretu zúčastnil dražby a že by byl učinil aspoň takové podání, jímž by byla pohledávka jiného hypotekárního věřitele uhrazena, a že by takovéto podání byl učinil i vydražitel, kdyby nebyla sjednána zakázaná dohoda.

Ustanovení § 1311 obč. zák. mění zákonnou domněnku § 1296 obč. zák. a důkazní břímě.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1937, Rv I 1684/36.)

Srov. rozh. č. 4441, 10578, 12500, 15999 Sb. n. s.

Na nemovitosti, zapsané ve vložce čís. 587 a náležící dříve povinnému Rudolfu H., bylo vloženo zástavní právo jednak pod pol. C 78 pro pohledávku žalovaného 100.000 Kč s příslušenstvím v pořadí poznamenaném pod položkou 63, jednak pod pol. C 82 pro pohledávku žalovaného 80.000 Kč s příslušenstvím v pořadí poznamenaném pod pol. C 66. Pod pol. C 80 bylo vloženo zástavní právo za žalobcovu pohledávku 64.140 Kč 25 h s příslušenstvím v pořadí poznamenaném pod C 64. Uvedená nemovitost byla dne 27. dubna 1931 přiklepnuta v soudní exekuční dražbě zahájené na návrh první zástavní věřitelky T-cké spořitelny, za nejvyšší podání 481.500 Kč Josefě I. a Oskaru D., každému polovicí. Žalobce přihlásil svou knihovní pohledávku shora